HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende :

1. **verstaat dat op hetgeen sub 1 en 2 is gevorderd niet behoeft te worden beslist;**
2. **wijst de vordering sub 3 af;**
3. **veroordeelt verweerster in de kosten van het geding.**

Gewezen te Luxemburg op acht juli negentienhonderdzeventig.

Lecourt Monaco Pescatore

Donner Trabucchi Strauß Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzitting van acht juli negentienhonderdzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President
R. Lecourt

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL J. GAND VAN 16 JUNI 1970 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Het beroep van de heer Hake, schroothandelaar te Düsseldorf, houdt verband met de voorwaarden waaronder de markt voor dit produkt op het grondgebied van de Bondsrepubliek moet werken.

1. De praktijken waartoe zij leidden hebben sinds de inwerkingtreding van de gemeenschappelijke markt steeds weer tot ernstige moeilijkheden aanleiding gegeven en meermalen een ingrijpen van de Hoge Autoriteit noodzakelijk gemaakt. Op 19 mei 1953 heeft dit orgaan, toen het machtiging verleende tot de oprichting van de vereveningskas voor ingevoerd schroot, tevens aan de Duitse vennootschap Schrottvermittlung doen weten dat haar werkzaamheden, welke in hoofdzaak op de verzekering van een bepaalde verdeling van het schroot waren gericht, in strijd waren met artikel 65, lid 1, van het EGKS-Verdrag en aan die organisatie verzocht zichzelf te ontbinden. Twee jaar later meende de Hoge Autoriteit bij beschikking van 20 juli 1955 de door bijna alle Duitse ijzerverwerkende ondernemingen gevraagde machtiging ten behoeve van de Westduitse Schrotteinkaufs-Gesellschaft — tot aankoop en verdeling van schroot in binnen- en buitenland (waarmede deze vennootschap trouwens reeds was begonnen voordat om bedoelde machtiging was verzocht) — te moeten weigeren. Deze beide maatregelen schijnen geen erg duurzaam gevolg te hebben gehad :

1 — Vertaald uit het Frans.

sedert 1967 heeft verzoeker — zelf of via zijn advocaat — vele malen contact opgenomen met de diensten van de Hoge Autoriteit en vervolgens met die van de Commissie, om wederoprichting van het verboden kartel onder een andere naam te signaleren. Bij brieven van 16 september en 3 oktober 1969 — waarop wij nog terug komen — verzocht hij de Commissie vervolgens maatregelen te nemen om een normale mededinging op de Duitse schrootmarkt te herstellen en te verzekeren; zo nodig zou hij de Commissie in gebreke stellen.
Toen deze brieven onbeantwoord bleven, maakte hij de zaak inderdaad — bij een beroepschrift dat op 15 december 1969 is ingeschreven — aanhangig met verzoek aan het Hof voor recht te verklaren dat de Commissie gehouden is :
— aan de leden van het kartel en van zijn bestuursorganen overeenkomsten, besluiten en onderling samenhangende gedragingen tot beperking van de mededinging op de schrootmarkt te verbieden;
— aan genoemde leden of organen boeten tot een passend bedrag op te leggen;
— maatregelen te nemen ter verzekering van de mededinging op de schrootmarkt, zoals met name het vaststellen van minimum-hoeveelheden door de ijzerverwerkende ondernemingen benodigd schroot, welke zij bij de onafhankelijke handelaren moeten betrekken.

2. Na indiening van het beroepschrift gaf de Commissie bij beschikking van 21 januari 1970 voor wat de beide eerste punten betreft alsnog gevolg aan het verzoek.
In deze beschikking, waarin sprake is van „de klacht van een Duitse schroothandelaar" wordt erop gewezen : dat 26 ondernemingen vanaf juli 1959 zich van een systeem van quota's ter beperking van hun aankoop op de nationale markt hebben bediend om de schrootprijzen op een hoger peil te kunnen handhaven; dat dit systeem de onafhankelijke handelaren heeft beperkt in hun mogelijkheden rechtstreeks aan de staalfabrikanten te leveren en hen in een positie heeft gebracht welke medebrengt dat zij slechts middellijk, via „voor de groep optredende handelsvennootschappen", kunnen leveren; dat de vaststelling van uniforme pariteitspunten voor wat de prijzen betreft aan iedere mededinging tussen de handelaren een eind heeft gemaakt. Bij de uitvoering dezer overeenkomsten heeft de Deutsche Schrottverbrauchergemeinschaft (DSVG) een beslissende rol gespeeld en na haar ontbinding op 30 januari 1969 schijnen de ondernemingen hun onrechtmatige praktijken te hebben beëindigd. De Commissie stelde mitsdien vast dat de 26 betrokken ondernemingen tussen juli 1959 en januari 1969 in strijd hebben gehandeld met artikel 65, lid 1, van het EGKS-Verdrag en legde aan 25 hunner boeten variërende van 29 000 tot 1 000 rekeneenheden op.
De vordering is derhalve, voor wat de beide eerste onderdelen betreft, zonder voorwerp geraakt.

3. Verweerster acht verzoeker in hetgeen hij in de derde plaats verlangt niet ontvankelijk, omdat een verzoek van dezelfde strekking niet is gedaan in de brieven waarmede verzoeker zich tevoren tot de Commissie heeft gewend. Immers, verzoeken gedaan in een beroepschrift waarin aan bedoeld gezagsorgaan een verzuim wordt verweten, kunnen slechts de aangelegenheden betreffen met betrekking tot welke men zich tot de Commissie heeft gewend en alleen betrekking hebben op de weigering om de beschikking te nemen terzake waarvan zij in gebreke is gesteld (Chambre syndicale de la sidérurgie de l'Est tegen Hoge Autoriteit, zaken 24 en 34-58, van 15 juli 1960, Jurisprudentie Deel VI (II), blz. 625).
En in de brief van 16 september 1969 wordt aan de Commissie alleen gevraagd te verstaan dat door Duitse staalbedrijven en schrootverhandelende ondernemingen welke tot hun groep behoren

de bepalingen van artikel 65 van het Verdrag zijn geschonden en voorts om te hunnen aanzien „passende maatregelen" te nemen.
De volgende brief, van 3 oktober, is niet van wezenlijk andere inhoud. De heer Hake verklaart dat het vooral zijn wens is opnieuw toegang te verkrijgen tot de markt waarvan het kartel hem geleidelijk heeft uitgesloten. De in zijn eerdere brief gedane verzoeken moeten dan ook in die zin worden opgevat dat hij de Commissie verzoekt „afdoende en passende maatregelen te nemen om een normale mededinging op de Duitse schrootmarkt te herstellen en te verzekeren", met name door overeenkomsten en besluiten welke aan die mededinging in de weg staan te verbieden en door aan de schuldige bedrijven geldboeten op te leggen.
De Commissie heeft er terecht op gewezen dat zij de hiervoor geciteerde zin aldus heeft kunnen verstaan dat verzoeker alleen vraagt om een verbod en om strafmaatregelen, aan welk verzoek door de beschikking van 21 januari 1970 ten volle is voldaan.
Mocht de heer Hake destijds van de Commissie andere maatregelen hebben verlangd dan die welke door de Commissie zijn genomen, dan heeft hij de aard dier door hem gewenste maatregelen in zijn brief in het geheel niet aangegeven; met name heeft hij nimmer gesproken over de vaststelling van minimumhoeveelheden door de ijzerverwerkende ondernemingen benodigd schroot welke zij bij de onafhankelijke handelaren zouden moeten betrekken. Verzoeker merkt weliswaar op, dat dit verzoek reeds was vervat in de „algemene bewoordingen" van zijn brief van 3 oktober 1969 en dat hij het alsnog explicite heeft moeten formuleren omdat de Commissie zich niet duidelijk had uitgelaten over de maatregelen welke zij tot herstel en verzekering van de normale mededingingsvoorwaarden doeltreffend achtte. Dit is echter in strijd met het stelsel van artikel 35 : van een impliciete weigering — als in dit artikel bij wijze van fictie geïntroduceerd — kan slechts sprake zijn met betrekking tot een uitdrukkelijk gedaan verzoek. Mocht de heer Hake andere maatregelen hebben verlangd, dan had hij de aard dier maatregelen duidelijk moeten vermelden toen hij zich tot de Commissie wendde.
Op de door de Commissie uitvoerig besproken vraag of de vordering voor zoveel het derde gedeelte van het petitum betreft gegrond is, behoeft derhalve niet te worden ingegaan; wij kunnen U slechts voorstellen verzoeker in zoverre niet ontvankelijk te verklaren.

4. Ten slotte zult U zich hebben uit te spreken over de kosten; verzoeker heeft zich hieromtrent alleen bij repliek uitgelaten.
De heer Hake is voor zoveel twee van de drie onderdelen van zijn vordering betreft in het gelijk — en in het derde gedeelte van zijn vordering in het ongelijk — gesteld. Omdat het ons niet mogelijk voorkomt uit te maken in hoeverre de kosten van het geding deze onderscheiden onderdelen betreffen, stellen wij U voor ze voor tweederde ten laste van de Commissie en voor het overige ten laste van verzoeker te brengen.

Wij concluderen :

— dat worde verklaard voor recht dat op de beide eerste onderdelen van de vordering niet meer behoeft te worden beslist;

— dat verzoeker in het derde onderdeel van zijn vordering niet ontvankelijk worde verklaard;

— dat de kosten voor tweederde door de Commissie en voor het overige door verzoeker moeten worden gedragen.